

Съвременният хора се намиратъ вече въ единъ устроенъ свѣтъ и трѣбва да знаятъ, какъ да живѣятъ. Тѣ искатъ да бждатъ умни, здрави, силни, щастливи. Обаче, хората трѣбва да знаятъ, че при сегашното положение на развитието си, тѣ включватъ въ себе си придобивките на петтѣ раси, които сж живѣли досега. Отъ това гледище никой не е господарь на положението си. Всѣки носи и добри, и лоши чърти отъ своето минало; съ лошитѣ трѣбва да се справи, а върху добритѣ трѣбва да работи, да ги развива и усъвършенствува. Следователно, всичко, което петтѣ раси съдържатъ въ себе си, е вложено и въ отдѣлния човѣкъ. Като знаете това, ще разберете, съ каква велика наука разполагате. Който не знае това, той гледа на раситѣ като на нѣщо минало, което днесъ нѣма никакво значение. Първата раса, това сж великитѣ гении на човѣчеството, които сж създали свѣта. Тѣ сж разполагали съ голѣми знания, съ голѣма свѣтлина, съ силенъ интелектъ. Тѣ сж оставили на земята знанието си и сж се оттеглили на работа въ висшитѣ свѣтове. Който не знае за съществуването на тѣзи висши свѣтове, той подразбира нѣкакви материални свѣтове, подобни на физическия. Обаче, той не разбира и физическия свѣтъ. Само формата на материалнитѣ свѣтове е постоянна, неизмѣнлива. Съдържанието имъ е субстанциално. Какво означава думата „субстанция“? Субстанция означава материя, която постоянно се мѣни. При това, материята нѣма устой, а субстанцията има. До известна степенъ въ субстанцията съществува вътрешно разграничаване.

Съвременната наука е дала известни обяснения върху разграниченията на материята по съставъ и по обемъ. Запримѣръ, земята е съставена отъ милиарди частици, които иматъ опредѣлена форма и обемъ. Слънцето, звездитѣ сжщо така сж съставени отъ безгранично число малки частици, съ опредѣлена форма и опредѣленъ обемъ. Съвременнитѣ учени сж обяснили донѣкъде, какво значи безгранично, вѣчно, безкрайно. Субстанцията взима участие въ съставянето на великитѣ, на грандиознитѣ работи. Съ други думи казано: разумното има по-голѣмъ устой въ субстанцията, отколкото въ материята, която се дроби. Въ този смисълъ вѣчността има начало, има и край, т. е. има глава, има и опашка, които никога не могатъ да се обяснятъ. Единственото нѣщо, което човѣкъ може да направи, е да съедини главата съ опашката, да образува колело, съ което да се движи, колкото иска и когато иска. Такова колело представя животътъ. Когато